

רבקה גולדנברג לבית הירשהויט
נולדה ב -12/08/1941
נפטרה ב -8/10/2019
בת לשמואל ומרים הירשהויט
הייתה נשואה לגיורא גולדנברג
אמם של סלי, שירי נילי ודולי

קראה זיוה עורי

(מתוך דברים שכתבה רבקה במרץ 2019)

רבקה נולדה בקיבוץ אשדות יעקב בשנת 1941, להוריה מרים ושמואל. כעבור שנתיים נולדה אחותה עדה, אשר סבלה ממומים קשים בליבה ונדרשה להשגחה רבה ותשומת לב, דבר שהשפיע מאוד על רגישותה של רבקה לאחותה ולילדים אחרים, ובכלל לבני אדם בתור ילדה אהבה מאוד את תקופות החורף והאביב, ואת פריחת פרחי הבר. וכאשר קטפה כלנית וילד אחד חטף לה את הכלנית, אמרה לו: "אל תהיה עצוב" ונתנה לו את הפרח... סיפור זה נכתב על ידי הגננת שלה בעלון הקיבוץ ומתאר את העובדה שלרבקה יש לב זהב... ואכן, הרגישות וטוב הלב שלה באו לביטוי בכל מעשיה ותפקידיה שעשתה

בשנת 1947, כשפרצה מלחמת השחרור, פונו ילדי אשדות יעקב לחיפה, ללא הורים, והילדים נאלצו להסתגל למצב. בהיותה בכתה א' למדה לקרוא מהר ואהבה מאוד לקרוא ספרים, דבר שנשאר לה כאחד הדברים האהובים ביותר והמעשירים את החיים. בהיותה בכתה ד' חל הפילוג באשדות יעקב על רקע פוליטי, בין מפ"ם ומפא"י. משפחות נפרדו והאדמה רעדה... את לימודי התיכון למדה "בבית ירח", בית הספר האזורי בעמק הירדן בצבא רבקה שירתה בחיל האוויר, גילתה אחריות רבה ונבחרה להיות חיילת מצטיינת של הבסיס.

התרגשה מאוד כשהיה עליה להיפגש עם מפקד חיל האוויר עזר וויצמן. בשחרורה מהצבא עבדה כרפתנית במכון החליבה של אשדות יעקב, ולאחר מכן יצאה לסמינר הקבוצים ב"אורנים" ללימודי גננת- מורה

רבקה מציינת בהתרגשות כמה טובים היו מוריה בסמינר, במיוחד הדגישה את מרים רות ומלכה האס, אשר נתנו לה כלים לעבודה. במהלך השנה השנייה ללימודים נפטרה אימה מרים, והדבר השפיע קשה על רבקה. בשובה לקיבוץ לאחר הלימודים, עבדה בגנים באשדות, ויחד עם הילדים חוותה ישיבה במקלטים בתקופת "מלחמת ההתשה" (1968-1970). הקיבוץ נמצא סמוך לגבול עם ירדן, והחיים בו לוו במתח וחרדה

באותה שנה הכירה רבקה את גיורא, ולאחר החתונה עברו לגור בבית אלפא. נולדו להם ארבע בנות: טלי, שירי, נילי ודולי

כאשר המשפחה התרחבה ונולדו הנכדות והנכדים, אמרה רבקה: "להיות סבתא זה הדבר הכי מרגש שיכול להיות". רבקה לימדה שלושה מחזורים של גן וכיתה א-ב ונהנתה ללמד ב"שיטת הנושאים" עם כל חוויות הגן. כאשר בית הספר שלנו עבר ל"רימון" במסילות, רבקה הצטרפה לצוות המורים ב"רימון" והתמחתה גם בחינוך מיוחד. אך אילוצים של בית הספר החזירו אותה לשמש שוב מורה-מחנכת של כיתות. ההתרגשות הייתה רבה כאשר נפגשה עם הורים שהיו חניכה בהיותה גננת בגן. בהיותה מורה, הקפידה לטייל ולחוות עם הילדים את הטבע, ואת כל מה שקשור לאהבת החי והצומח

היציאה לפנסיה של רבקה לוותה בהרגשה נפלאה, לאחר שעסקה במקצוע במשך 36 שנים, ומאוד נהנתה ממנו. הילדים והמורות הכינו לה פרידה מרגשת. רבקה המשיכה ללמוד מקצוע נוסף – "שיאצו" כדי שייתן לה תעסוקה. כמו כן למדה "נאטורופתיה", תחום שמאוד עניין אותה, והיא התחילה לטפל באנשים. היציאה לפנסיה איפשרה לה ולגיורא לצאת לטיולים בעולם וליהנות מהם, וגם לבקר את דולי, שלמדה בחו"ל... רבקה נהנתה להיפגש עם קבוצת חברותיה, אותן הכירה בתקופת לימודיה באורנים. אישה רגישה ונעימת הליכות כמו רבקה, לא תשב בחיבוק ידיים, ומיד נקראה לרכז את החינוך... בהמשך מונתה להיות רכזת רווחה, ובמסגרת התפקיד הרבתה לבקר בבתיהן של נשים בודדות. כל זאת עשתה עם לב הזהב שלה, ועם נתינה ואהבה ללא סייגים

כאשר התחילה לאבד את השמיעה, גילתה את עולם הציור ב"שזיפים" והייתה גאה מאוד בציוריה. רבקה'לה אהבה והייתה מאושרת מאוד עם משפחתה הקרובה והרחבה כאן בבית אלפא. כמו כן שמחה על כל המתנות הרגשיות שקבלה במהלך חייה. היא בחרה תמיד לראות את הטוב, לקבל, לאהוב, ולהודות על היש... זהו סיפורה, על צעדיה בשבילי החיים, שיש בהם טוב ורע, נעים ופוגע, משמח ומרגיז. רבקה תמיד העדיפה להיות אופטימית ושמחה, הקרינה אהבה ונתינה - וכך נזכור אותה.

נוחי בשלום, חברה יקרה שלנו, באדמת הגלבוע שכה אהבת. ולמשפחה - תנחמו באימא הנפלאה והטובה שלכם. במותה הגיע הקץ לסבלה

כתבה זיוה עורי

כתבה טלי

אמא ריבקה'לה יקרה שלי
נראה שלא ניתן להתכונן למידת הצער של לכתך. הלב נחצה לשניים מרוב כאב. מילדות צעירה לימדת

אותי את שהאמנת בכל לבבך, בכל נפשך בכל מאודך: יש סבל וצער בעולם ועל כן, ההתארגנות מולו צריכה להיות פתיחת הלב אל האחר ועזרה לזולת. שירת חייך הייתה להתייחס בכבוד אל האנשים, להיות נדיבה ולחלוק את מה ששלך עם אחרים
 אני חושבת על כוח השפעה העצום שיש לאם על הנפש של הילדה שלה. וכמה מכוונת הייתה החוויה של הגדילה לצידך. היינו שונות. לא יכולתי לקבל את עוולות החיים מבלי שאפגין מולם את מחאתי, ולא הסכמתי להסתגל למצבים שנפשי התקוממה מולם ולטמון את הצער בליבי כמותך. המזמור הקבוע שליווה את שיחותינו היה בהצעה לשמוח במה שיש. להכיר בטוב ולבחור באופטימיות. זו הייתה מהותך הכנה

אמא שלי, רבקה. ביקשת מסביבתך הקרובה לקרוא לך רבקה'לה, כשם הילדות הנישא בפי אביך שמואל. סבא שמוליק האהוב והעדין, אליו ואל עדה'לה אחותך התגעגעת כל ימי חייך. הייתי צמודה אליך בילדותי ובקשתי לאסוף חלק מהכאב שנשאת תמיד בתוכך ולנחם אותך. אינני בטוחה שסביבתך הרחוקה יותר הכירה חלקים אלו של ימי סגריר ורפיון ידיים. כלפי חוץ אמרת תמיד אופטימיות עצומה וכך גם בקשת בליבך. נותרה בך ילדה חולמנית. רבקה'לה היצירתית, הילדה הטובה ששמור בה תום לא נגוע. כמו מלאכית זרה לעולם האנושי. מהמקום הזה חניכת דורות של ילדים והתחברת אל הנכדים שלך והם החזירו לך אהבה. אהבו אותך כל כך. את היית אישה של מילים. והמילים שירתו את המשימה הגדולה: להרבות טוב בעולם. במילותייך כתבת וברכת את הכמיהה שלך לחיבור עם אנשים ולתיאור יופי הקשור בטבע הסביבה ובטבע אדם. כשירדה שמיעתך ונהפכת חירשת, כאבנו איתך את העובדה, שאינך יכולה יותר לשמוע את שירת הציפורים בבית אלפא, ולשוחח עם אנשים בקרבת הלב שבקשת לעצמך. למרות אלו, הצלחת ליצור קשרים חדשים אפילו בבית הסיעודי ולהעניק אהבה לסובבים אותך. אמאל'ה שלי,
 דיוקנך הנפשי ילווה אותי תמיד
 נמשיך את אהבתנו כעת ללא מפריע בתוך הלב
 טלי

כתבה שירי

אני מברכת אותך לדרכך אמא. אני מברכת שאור יקרות יאיר את יופיך ויחליק וישטוף את תלאות הדרך. אני מברכת את היופי שלך, את הצמה הג'ינג'ית העבותה, את הגב הדק והזקוף, את הידיים הטובות והרכות שלך, את רכות מבטך אל האופק. אני מברכת את ליבך הטהור, שתמיד רצה וביקש להפיץ טוב, את המורשת שלך, של הכרת וידיעת הטוב בכל מצבי ונתיבי החיים
 אני מברכת, שהמאבק והמאמץ שהיו בתקופה האחרונה, יתרככו וירפו עצמם ותלכי שלווה, תמה, ושקטה בליבך, טהורה כילדה, כמו שהיית. שהיתמות, הכאב והפחד ימצאו מזור, ריפוי ונחמה שלמה. בבית החולים נגעת והתבוננת שוב ושוב בכפות הידיים שלך. הלוואי אימא, שידיים טובות ינחמו, יערסלו, ילטפו ויטפלו בך ותהיי עטופה וחבוקה באהבה אינסופית. בתוך כל מנגינות העולם הזה אמא, האצילות הזוהרת, הזכה והעדינה שלך, היא ניגון חד-פעמי שלא דומה לשום דבר אחר
 אני אוהבת אותך ומודה לך על חיי, על כל מה שהענקת ואפשרת לי, ותודה שנולדתי ג'ינג'ית (גם בזכות סבתא שפרה). תודה על ההזדמנות ללוות אותך ברגעיך האחרונים יחד עם אבא, טלי, נילי ודולי. אלה היו רגעים של קושי וכאב, אך גם מרוממים ומלאי חסד. תודה גם לכל מי שליווה ותמך בך ובמשפחה שלנו בזמנים האלו. אני יודעת עמוק בליבי שעשית את הטוב ביותר שיכולת. מברכת אותך אימא, שהמעגלים ישלמו ותיאספי שלווה ושלמה אל חיק האהבה
 שירי

קראה ברכה רפמן

מספר מילים על רבקה שלנו – רבקה של בוגרות בית ספר "רימון", קבוצת "צעירות לנצח": שנים חלפו מאז נפרדנו מבית ספר "רימון", כל אחת בזמנה, אך המשכנו להיות בקשר דרך קבוצת ווטסאפ ובפגישות יזומות של טיול, ביקור במקום מעניין, חגיגת ימי הולדת ועוד. רבקה, היית שותפה פעילה בקבוצה. כל זמן שיכלה לצאת וללכת איתנו, השתתפה במפגשי הקבוצה, וזאת על אף מוגבלות השמיעה, לא וויתרה, שותפה מלאה! כאילו אין דבר שחוסם אותה מלהיות כאחת שווה לכולנו, נעזרה בקריאת השפתיים. כשחלתה, נשארה חלק מאיתנו בקבוצת הווטסאפ - במילים, בטקסט, ובצוירה היפים שגילו צד חדש, מיוחד ומבורך שלה. מהמאפיין את רבקה של בית הספר: יסודיות עד כדי פרפקציוניזם! והאחריות בהתאם לכך, עד הפרט האחרון!! רגישות ואהבה לילדים, התלמידים – דאגה לכך שכל ילדה וילד ירגישו טוב בכיתה, בקבוצה, שכל תלמידה ותלמיד יתקדמו בלימודים ויגיעו להישגים. עזרה לילדים, עוטפת אותם, עד כי כך שלעתים נדמה היה, שהיא מוכנה להנגיש להם את החומר כמעט פתור... כל כך אכפת היה לה שיצליחו. יופי ואסתטיקה היו חשובים לה ביותר וניכרו בכל – בהופעתה הנאה, המדוקדקת והמטופחת, עם הצמה הארוכה, היפה, הצונחת לה מצווארה ומונחת לה מלפנים על החזה. זה ניכר היה בכיתה הנקייה, המסודרת, מלאה בתוכן ומקושטת בטעם, וזה ניכר בשנים שבאו אחר כך, בצוירה היפים ומפתיעים. רבקה של בית הספר הייתה מעורבת ואכפתית בכל מישורי הפעילות בבית הספר. משתתפת ולוקחת אחריות בכל הנדרש. חרוצה כנמלה. הייתה חברה טובה לחברותיה וחבריה בצוות – מפרגנת, מעודדת, תומכת. כל שנה הקפידה לכתוב שיר לשנה החדשה ולשלוח באופן אישי לכל אחת ואחד מהעמיתים בבית הספר. שיר שהתאפיין בהודיה על הישג, תקווה ואופטימיות לעתיד. בשיחותינו לאחר שכבר לא היינו שותפות לעבודה בבית הספר, למדנו שלא הפסיקה ללמוד ולהתקדם, למדנו על ההתמודדות הנאצלת שלה עם מגבלת השמיעה גם כאשר הפכה לחירשת, ואחר כך עם המחלה שליוותה אותה בתקופה הארוכה האחרונה. בכל שיחותינו דיברה על חברות אמיתית ועמוקה עם קבוצת החברות משכבר הימים, שמלווה אותה בשמחה ובקושי. החמיאה והודתה בפני על ה"בית הרב-דורי" בבית אלפא, שהפך לביתה השני – על המקום עצמו ועל הצוות הקשוב והטיפול המסור בה. ומעל הכול, דיברה וחזרה ודיברה על המשפחה, זו גאוותה הגדולה – גיורא והבנות, החתנים והנכדים. כל כך הרבה שמחה ואושר הבאתם לחייה. תמיד אופטימית, עם הכול ולמרות הכול! זכרך ברוך, רבקה, בשם חברותיך מקבוצת "צעירות לנצח".

ברכה רפמן